

jeg veed ogsaa, at de ikke blive iagttagne i Pragis, idet det endogsaa af Autoriteterne er anerkjendt, at de maae ansees for ikke mere at være gjældende, og det har derfor været idetmindste mig umuligt at komme til Klarhed om, hvad der egentligt hermed er sigtet til. Selv med Hensyn til de stærkeste Gifter turde det være tvivlsomt, om man ubetinget kan sige, at de ikke kunne udleveres uden Recept; efter Giftforordningen er det idetmindste ikke en Læges Recept, men en Attest fra en Præst, som kræves, for at dette skal kunne skee. — Men Høvedsagen er naturligviis Lovens Princip. Udvalgets Fleertal er gaaet ud fra, „at det vilde være et med vor Statsforfatning uforenligt Indgreb i den personlige Frihed, og aldeles ugjennemsørligt, at forbyde Enhver under Straf at søge Raad mod Sygdom hos Andre end de af Staten anerkjendte Læger.“ Dette skal jeg ganske vist ikke bestride, ja, jeg vil endogsaa tilføie, at jeg ikke troer, at man i saa Henseende havde behøvet specielt at henvise til Forholdene under vor Statsforfatning; men jeg kan kun ikke forstaae den Conclusion, som Udvalgets Fleertal har draget deraf. Fordi man ikke bør straffe Patienterne, seer jeg dog ikke, at det deraf skulde være en berettiget Slutning, at man heller ikke skal straffe dem, som speculere i Patienterne. Set vil jeg imidlertid indrømme, og det er, at det kan ansees for noget haardt, naar Nogen mener at vide Raad i et Sygdomstilfælde, og man henvender sig til ham i saa Henseende, at han da skal straffes, blot fordi han ikke vil afvise den Raadsøgende, men derimod meddele sit Raad, naar han dog gjør det alene af Tjenstvillighed, og uden at han derved søger nogen Vinding. Jeg troer nu ikke, at det egentlig er at befrygte, at den nærværende Lovgivning vil blive misbrugt til at forfølge saadanne Mænd; men jeg indrømmer den theoretiske Mulighed af, at den kunde blive saaledes misbrugt, og det er derfor, jeg har stillet det foreliggende, fra min Side subsidiaire Forslag, som gaaer ud paa at bestemme, at Dvassalverstraffen herefter kun skal anvendes i det Tilfælde, hvor Dvassalveriet drives som Næringsvei. Det vil formeentlig være hensigtsmæssigt, for at forebygge, at man skulde stille altfor strenge Forbringinger til Røiset, ud-

tryffeligt at nævne visse bestemte Facta, som skulle kunne ansees at give Formodning for, at Dvassalveri er drevet som Næringsvei, en Formodning, som dog naturligviis maatte kunne modbevises. Disse Tilføininger i mit Forslag skulle naturligviis kun tjene til Vejledning for Domstolene; det, som det alligevel til Syvende og Sidst vil komme an paa, er Domstolenes Skjøn, om Dvassalveri er drevet som Næringsvei. Dette har imidlertid Udvalgets Fleertal ikke villet gaae ind paa. Udvalgets Fleertal vil ligesom Udkaftet, at Dvassalveri skal være en fri Næring, ja, i visse Henseender en privilegeret fri Næring. Denne Næring skal kunne drives uden Borgerstab, og uden at der deraf skal betales Næringsstat. De nuværende privilegerede Læger, ogsaa de, som ikke ere Embedslæger, ere pligtige til i forskjellige Tilfælde at arbejde i det Offentliges Tjeneste, naar deres Virksomhed gjøres fornøden; derom kan naturligviis ikke være Tale med Hensyn til de nye Fritlæger. De nuværende praktiserende Læger ere endog, uagtet deres iøvrigt reent private Stilling, undergionne Sundhedscollegiets Disciplinarmyndighed; Sundhedscollegiet er ifølge sin Instrux berettiget til, naar der findes Anledning dertil, at forbyde dem Udøvelsen af deres Virksomhed. De nye Fritlæger ville jo derimod være undtagne fra en hvilken som helst Control; der er ingen Magt, der vil kunne forbyde dem at praktisere, saameget de lyst, hvorledes de end bære sig ad. Og nu paa den anden Side, hvad er det for Indskrænkninger, som Udvalgets Fleertal vil, at der skal være i denne Næring? De nye Fritlæger maae ikke udgive sig for Læger, siger Fleertallet. Ja, det er jo ganske vist aldeles i sin Orden, at det Bedrageri forbydes, at Nogen udgiver sig for noget Andet end det, han virkelig er; men hvorledes kan man forbyde dem at udgive sig for det, de virkelig ere, at udgive sig for at foretage det, de virkelig foretage, nemlig at praktisere i den Kunst at curere Syge? Og tør de ikke fremtræde med Navnet „Læge“, ville de sikkert nok finde paa et andet Navn, der kan være ligesaa betegnende og maastee ligesaa velklingende som dette. Fremdeles siges det, at de ikke offentlig maae tilbyde Lægehjælp. Dette vilde dog heller ikke gjøre nogen væsentlig